

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής **Ν. Α. ΚΟΥΣΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** *ιδιοκτήτης*

ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Κ.Κ.

ΑΜΠΕΛΑ ΤΙΜ., ΔΕΙΩΤΟΥ Π., ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ.,

ΒΕΡΓΟΥ Β., ΒΟΥΡΒΑΧΗ Γ., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ., ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ.,

ΔΙΑΛΕΙΣΜΑ Κ., ΔΡΑΓΑΤΗ ΙΑΚΩΒΟΥ., ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΥ Γ.,

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΚΑΒΑΣΙΛΑ ΙΩ.,

ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ ΤΙΜ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΗΑΙΑ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝ.,

ΠΑΠΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧ., ΠΟΥΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ., ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

κ. κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Ι., ΣΙΓΑΛΑ Μ., ΜΑΝΤΖΑΚΟΥ Σ., ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΥ Π.,

ΠΑΣΧΑΛΗ ΣΠΥΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ., καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρα. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δρα. χρ. 3, ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 3

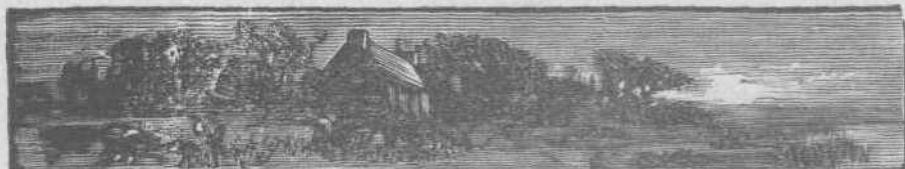
Βίς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα.

Ἐκάστη συνδρομὴ ἀρχομένη τῆν τὴν Ἰανουαρίου λήγει τὴν 30 Ἀπριλοῦ ἐκάστου ἔτους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ».

11— Ὀδὸς Ἀδριανοῦ, μετὰ τῶν φαρμακείων «Ἐλαιο» καὶ Πα.Ι. ἀγορᾶς - 11

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὸ «Παιδικόν Φύλλον» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Εἰς τὰς εξετάσεις πολλῶν τῶν ἐν Ἀθήναις δημοτικῶν σχολείων παρέστη ὁ Διευθυντὴς τοῦ «**Παιδικοῦ Φύλλου**» εἴτε ὡς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, εἴτε κληθεὶς παρὰ τῶν κ. κ. διευθυντῶν καὶ διδασκάλων.

Μίαν ἀπεκόμισεν ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις γινομένης διδασκαλίας, ὅτι τὸ ἐσχάτως εἰσαχθὲν σύστημα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν, ἐφαρμοζόμενον ὡς πρέπει, ἢ νὰ φέρῃ βέλτιστα ἀποτελέσματα.

Τὰ συγχαρητήρια, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνει ἐντεῦθεν ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ πρὸς τὸ διδάξαν προσωπικὸν εἰς τὰ δημοτικά σχολεῖα Ἀθηνῶν, ἃς μὴ θεωρηθῆ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ὡς συνήθους ρεκλάμα, εἴτε ἐξ ὑποχρεώσεων, εἴτε ἐξ ὑστεροβουλίας γινομένη, ἀλλ' ὡς ἐκφρασις εὐλικρινῆς τῆς χαρᾶς, ἣν ἠσθάνθη ἰδοῦσα τὴν ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν εἰς τὸ διδακτικὸν σύστημα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἡ ὁποία εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς διαμορφώσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Δὲν ἀναλύομεν ἐνταῦθα τὸ σύστημα, διότι οὔτε χῶρον οὔτε προσορισμὸν τοιοῦτον ἔχομεν ἀναγράφομεν μόνον ἐν χαρᾷ τὰς ἐντυπώσεις ἡμῶν διὰ τὴν προφανῆ βελτίωσιν τῶν τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως ὀφειλομένην κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν κ. κ. διευθυντῶν τῶν ἐν Ἀθήναις Δημοτικῶν σχολείων εἰς τὴν ἐξειδικιασμένην ἱκανότητα, τὴν ἀγρυπνον ἐπιτήρησιν, καὶ τὴν ἀοκνον δραστηριότητα τοῦ Γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημοτικῶν σχολείων κ. Θ. Μιχαλοπούλου ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του δὲν ἐπανσεν ἐργαζόμενος ἀκαταπόνητος ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Καὶ ὅταν εἰς τόσῳ βραχὺ χρονικὸν διάστημα ἔχομεν ἀποτελέσματα ἀξία εὐλικρινῶν συγχαρητηρίων, ἀναλογισθῆτε τί πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ἐν τῷ μέλλοντι.

Δὲν ὑποτιμῶμεν βεβαίως τὴν ἀξίαν καὶ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀκαταπόνητον ἐργασίαν τῶν κ. κ. διδασκάλων διὰ τῶν ἀνωτέρω, διότι ἡ φιλοπονία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνίδος νεότητος εἶναι τὸ πρῶτον στοιχεῖον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτυχία τοῦ θεσμοῦ θὰ ἦτο ἀνέφικτος, ἐξ ἐναντίου, διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐγκαρδιώσωμεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέθεσε πρὸς αὐτοὺς ἡ Πατρις ἐμπιστευθεῖσα εἰς χεῖρας αὐτῶν τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντός της καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ σφίγγομεν τὴν χεῖρα τῶν κ. κ. διδασκάλων ἀναμένοντες παρ' αὐτῶν τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι φιλοπονίαν καὶ δραστηριότητα ἐπ' ἀγαθῷ τῆς νεότητος, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος.

Ἡ Διεύθυνσις.

σχισε τὸν ἄδην καὶ ὑπόκωφοι κρότοι ἤκούσθησαν! Ὁ Στρατιώτης εὐρεθείς ἀποτόμως μετὰ τὸ ἀπλετον φῶς, εἰς ἓν φεβρόν σκότος τὰ ἔχασε καὶ ἤρχιτε νὰ φωνάζῃ:

— Κύριε ὑπασπιστά, κύριε ὑπασπιστά! Τί συμβαίνει, τί τρέχει ἐδῶ, ἐξηγήσατέ μου σὰς παρακαλῶ. Καὶ συγχρόνως ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον του διὰ ν' ἀνασῶρῃ τὸ σακκουλί του.

— Μὴ πτεῖσθε στρατιωτὰ μου! κἀποιος κακοῦργος κατέρχεται εἰς τὸν ἄδην· ἐννοεῖτε δὲ πολὺ καλῶ, ὅτι δὲν ἦτο σωστὸν νὰ ἴδῃ ὅλην αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν τὴν ὁποίαν παρασκευάσαμεν πρὸς τιμὴν σας, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς στιγμὴν τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν. Ἄλλ' ἰδοὺ ἐπανερχεται τὸ πρῶτον καθεστὼς! Καὶ τώρα πλέον εὐραστηθήτε νὰ λάβητε θέσιν!

— Ποῦ;

— Ἐδῶ· καθίσατε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ καθίσματος καὶ διὰ μιᾶς μηχανῆς θὰ κατέλθωμεν ἀμέσως.

Ὁ στρατιώτης ἐκάθισεν ἐπὶ πολυτελεστάτης βελουδίνης πολυθρόνης ἔχων ἀριστέρα αὐτοῦ τὸν ὑπασπιστὴν του, ὅτε καταπακτὴ τις κάτωθεν τῶν ποδῶν των ἠνεώθη καὶ ἤκούσθη κρότος κυλιομένων ἀλύσεων! Ὁ στρατιώτης κατήρχετο εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἄδου ὅπου εὕρισκετο ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου!

Κατὰ τὴν κάθεδον, ὁ στρατιώτης στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ τοῦ εἶπε:

— Καὶ θ' ἀργήσωμε πολὺ ἕως ὅτου νὰ φθῶσωμεν;

— Μετὰ 5 λεπτὰ θὰ ἦμεθα ἐκεῖ.

Καὶ πράγματι δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ τελειώσουν τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ὅτε κρότοι πυροβόλων ἤκούσθησαν, καὶ ἀμέσως ἤχοι μουσικῶν παιανίζουσῶν προσέβλεπον τὰ ὠτά του.

— Εφθάσαμεν στρατιωτὰ μου!

Ἠγέρθησαν τότε ἐκ τῶν καθισμάτων των καὶ εἰσῆλθον διὰ μεγαλοπρεποῦς πύλης εἰς δωμάτιον, ὅπου εὕρισκοντο καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχιδαίμονες ὑπασπισταὶ τοῦ ἀρχισατανᾶ. Ἐφάρουν ἀλλοκότους κοκκίνοὺς ἐνδυμασίας πολυτελεστάτας, καὶ ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των κράνη ὀλόχρυσα.

Ὁ Στρατιώτης μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ἐστάθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἔχαιρέτησεν δι' ὑποκλίσεως ἐξαγαγόντων

πλὸν του πάντας τοὺς παρευρισκομένους καὶ εἶτα προχωρήσας ἔδωκε τὴν χεῖρα πρὸς ἓνα ἕκαστον, οὐτινος τὸ ὄνομα τοῦ καθίστα γνωστὸν ὁ ξεναγὸς του.

— Δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐκφράσω τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχὴν τῆς ὁποίας ἔτυχον.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν στρατιωτὰ!

— Ἄλλ' ἐπιτρέψτέ μοι, κύριοι, νὰ σὰς παρακαλέσω ὅπως εἰ δυνατόν γνωρίσω μερικὰ ἀντικείμενα ἐν τῷ ἄδῃ εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν. Ἡ παρουσία μου μεταβάλλει τὰ πάντα ὡςτε νομίζω ὅτι δὲν εὕρισκομαι εἰς τὸν ἄδην ἀλλ' εἰς τὸν Παράδεισον.

— Περιμέναιτε ὀλίγον καὶ θὰ ἴδῃτε καὶ αὐτά.

Τότε ἠνοιχθῆ μία θύρα καὶ κελώριος δαίμων σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς εἶπε!

— Ὁ Βασιλεὺς τοῦ ἄδου, ὁ Ἄρχισατανᾶς! περιμένει τὸν στρατιώτην!

Ἀμέσως ὁ στρατιώτης ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν ὑπασπιστῶν ἐπροχώρησεν πρὸς τὴν θύραν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτελείαν τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας, οἵτινες εὕρισκοντο ἐκεῖ μέσα. Ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου ἦτο τετραγωνικὴ. Παχύτατος βελουδίνος τάπης ἐστρωμένος κατὰ γῆς καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τὰ μεγαλοπρεπέστερα κοσμήματα μετὰ διαφόρων ἀντικειμένων, προσέβλεπον θαυμασίαν ὄψιν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον ἦτο ὁ θρόνος ὀλόχρυσος καὶ περιβεβλημένος μὲ κόκκινον βελουθὸν ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ Ἄρχισατανᾶς. Δύο μικρὰ δαιμονάκια ἦσαν κατὰ γῆς εἰς τοὺς πόδας του ἐξηπλωμένα, τὰ ὅποια ἔπαιζον μὲ τῆς οὐρίστους των καὶ τὰ ὅποια καθόλου δὲν ἐταράχθησαν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ στρατιώτου!

Αἱ μουσικαὶ ἐξηκολούθουν παιανίζουσαι καθὼς καὶ τὰ πυροβόλα ἐξηκολούθουν κροτοῦντα. Ὁ Ἄρχισατανᾶς ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν τῆς ὑπηρεσίας ὁ ὁποῖος ἐξεληθὼν ἐσφύριξε τρίς καὶ τὰ πάντα ἔπαυσαν. Τότε ἠγέρθη τοῦ θρόνου του καὶ ἐστάθη μεγαλοπρεπῶς ἀπέναντι τοῦ στρατιώτου.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(ἀκολουθεῖ)

Γ. Εὐδούβουλος.

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐδημοσιεύσαμεν ἐν προηγουμένῳ τεύχει σύντομον περιγραφὴν τῶν ἐπιτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου χάριν τῶν ἡμετέρων ἀνδραγαθῶν. Ἦδη ἀρχόμεθα παραθέτοντες εἰς ἕκαστον φύλλον καὶ τὴν εἰκόνα τῶν μεγαλοεργημάτων τούτων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ τέχνης καὶ πρώτην δημοσιεύσαμεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ Φάρου Ἀλεξανδρείας μετὰ πληρωτέων σημειώσεων.

Ὁ φάρος Ἀλεξανδρείας ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου ἀπὸ τῆς ἡπειρῆς ἔλθε καὶ τὸ ὄνομα, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος καὶ συνετελέσθη τῷ 282 π. Χ. ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου τοῦ ἐκ Κνίδου.

Ὁ πύργος ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἴστατο ὁ φάρος εἶχε κατασκευασθῆ ἐκ λευκοῦ λίθου καὶ εἶχε ὕψος 750 ποδῶν. Ἐνεκα τοῦ μεγάλου τούτου ὕψους τὸ φῶς τοῦ φάρου διεκρίνετο ἐξ ἀποστάσεως 400 σταδίων ἢτοι 40 χιλιομέτρων κατὰ τινὰ δὲ ἄραθα ἐξ ἀποστάσεως 70 μιλίων! Ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης κορυφῆς τοῦ φάρου ὑπῆρχε καθρέπτης ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἀντανάκλωντο τὰ πλοῖα πρὶν ἀκόμη διακρίνη ταῦτα τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὀφθαλμός.

Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ φάρου ἐχρησθήσαν δώδεκα ἔτη καὶ ἰδαπανήθησαν 800 τάλαντα ἢτοι 3,936 χιλιάδες φράγκα.

Ὁ πύργος ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἦτο ὁ φάρος ἐσώζετο μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος, τὸν δὲ 16ον αἰῶνα κατεστράφη ἔντελως, εἰς τὴν θέσιν δὲ ταύτην μετὰ τὴν καταστροφὴν ὁ Σουλτάνος Σελίμ κατασκεύασε τζαμίον.

Τ' ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἐνα παιδίκι ἐπροχθές, σὺν κρῖνο μαρμάρῳ,
Εἰς ἕνα δρομο σκοτεινῷ,
Ἐκύτταξε τὸν οὐρανὸν
Μὲ μίτι δακρυσμένον

Μαῦρα φοροῦσε τὸ φτωχὸ κ' ἐκεῖνο σὺν κ' ἐμένα
Κ' εἶχε τὴν ὄψιν θλιβερὴν
Πῶς ἀγαπῶ ὅποιον φορεῖ
Ἐνδύματα θλιμμένα

Μωαχοβολοῦσε ἀρχοντιὰ κ' ἄς ἦταρ θλιμμένο
Ἀκόμα χθές μεσ' ε' τῆ φωλιᾷ,
Σ' τῆς μάρας του τὴν ἀγκαλιὰ
Πετοῦσε τὸ καῦμένο

Ὅμως τσιγγέκια βρόντησαν ε' τὴν Κρήτη μὴ ἡμέρα,
Τοῦ πῆρε ἀγέρι τῆ φωλιᾷ,
Τῆ μίαν Τουρκὸν πιστολιὰ
Κ' ἡ μάχη τὸν πατέρα

Ἀμίλητο καὶ σκνθρωπὸ, τὸ δάκρυ του κρατοῦσε
Κι' ἀπλῶνε χέρι με' ἔτροπή
Ὅμως δὲν ἦθελε νὰ εἰπῆ
Τὸ μαῦρο πῶς πειροῦσε

Ἄχ! ὅποιος δὲν ἐπείρασε «πειρῶ» ποτὲ δὲν λέει
Δὲν τὸν ἀγίονον οἱ Λυγμοί·
Κοττάζει μόνον τὸ φωμί
Ἀπὸ μακρὰ καὶ κλαίει

Σ' τὴν ἀγκαλιὰ μου τόβαλε με' πόνο τὸ καῦμένο
Καὶ τοῦ ἔδωκα πιερὸ φιλί·
Ὅμως αὐτὸ τί ὠφελεῖ
Σ' τὸ ἔρημο τὸ ξένο;

Γιὰ τοῦτο σήμερα κ' ἐγὼ τὰ χέρια μου σταυρόνω
Κι' ὅ,τι γιὰ μένα δὲν ζητῶ
Γι' αὐτὸ γυροῦν καὶ γι' αὐτὸ
Πόνου φωνὴν ὑψώνω

Μητέρες! ὅποιον ἔχετε παιδιὰ ἐντυχημένα
Καὶ καλωσύνῃ ε' τὴν καρδιά,
Πειροῦν τῆς Κρήτης τὰ παιδιὰ
Καὶ κρῖνον τὰ καῦμένα!

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μάθε με, καλή μαμά μου, ἔλεγ' ἡ μικρὰ Λιλὴ
 Μιὰ ἡμέρα δακρυσμένῃς τὴ μαμά της τὴν καλὴ.
 Μάθε με, καλή μαμά μου, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν ψυχὴ
 Εἰς τὸν πλάστῃ μου νὰ στέλω τὴν ἀγνή μου προσευχὴ.
 Κ' ἡ μαμά της τὴν μαθαίνει τὴν αὐγὴ καὶ τὴ βραδεῖα
 Νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Πλάστῃν—Μημθῆτέ τὴν παιδιὰ !

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Ἐχει σήμερα ὁ γέρος ὁ παπούλης τὴ γιορτὴν του
 Καὶ ἡ ὄμορφῃ Τιτίκα, ἡ μικρούλα ἐγγονὴ του
 Λουλουδάκι σὰν κ' ἐκείνη μυρωμένο τοῦ χαρίζει
 Κι' ὁ παπούλης της τὸ πέρνει καὶ τὸ μάτι του δακρύζει
 Κι' ἀπ' τὴ γέρικῃ καρδίᾳ του βγαίνει μιὰ θερμὴ εὐχὴ
 Τὴν Τιτίκα του νὰ κάμῃ ἡ Παρθένα εὐτυχῆ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον πρὸς σύνθεσιν διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δημώδους λογίου « **Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ** » ἔλαβον μέρος τριάκοντα πέντε ἐκ τῶν μικρῶν φίλων μου. Πέντε ἐκ τούτων τὰ ἔργα ἀπεκλείσθησαν τοῦ διαγωνισμοῦ ὡς μὴ γεγραμμένα συμφώνως πρὸς τοὺς προκηρυχθέντας ὅρους, καὶ ἕτερα δύο ἀπεκλείσθησαν ὡς ἀποσταλέντα λίαν ἀργά.

Ἐπομένως ὑπέστησαν τὸν ἐλεγχον τῶν κριτῶν εἴκοσιν ὀκτὼ διηγήματα, ἐξ ὧν ἐκρίθη ἀξιον βραβεύσεως τὸ τῆς

« **Α Κ Τ Ι Ν Ο Σ Η Λ Ι Ο Υ** »

ὅπερ ἀμέσως δημοσιεύομεν, ἐπηνέθησαν δὲ τὰ τῶν μικρῶν φίλων μου

Γ ΣΕΡΟΥΪΟΥ (Εὐμόλιου) καὶ Π. ΒΛΑΧΑΚῆ (Μαγκησίου)

« **ΚΑΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ** »

Ἴδου τὸ βραβευθὲν διήγημα :

Ὅστα. Κώστα, θὰ τὸ κτυπήσῃς μίαν ἡμέραν τὸ κεφάλι σου ἰὰν ἰξακλουθήσῃς τὴν αὐτὴν διαγωγὴν, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὁ κ.

Καλόκαρδος τίμιος καὶ ἔργατικός ἄν-

θρωπος, βλέπων τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ ν' ἀποφεύγει τὸ σχολεῖον καὶ τὰ βιβλία του

Ἄλλ' ὁ Κώστας δὲν εἶχεν ὄραξιν ν' ἀκούῃ συμβουλὰς. Ἐπρωτίμα ἀντὶ τοῦ σχολεῖου τὸν περίπατον καὶ ἀντὶ τῶν βιβλίων του τὰς συναναστροφὰς τῶν κακῶν συμμαθητῶν του.

Αἱ ἰξετάσεις δὲν ἤργησαν νὰ φθάσουν καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἔκαμαν τὸν μικρὸν Κώσταν νὰ ἐννοήσῃ πόσον κακὸν ἔκαμνε παρακούων εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀγαθοῦ πατρὸς του.

— Δὲν ἔχω πλέον χρήματα γιὰ πέταγμα, τῷ εἶπεν μίαν ἡμέραν ὁ κ. Καλόκαρδος, εἶσαι δέκα πέντε ἐτῶν καὶ ἀκόμη δὲν ἰτελείωσας τὸ δημοτικὸν σχολεῖον. Ἄφου δὲν θέλεις νὰ μάθῃς γράμματα εἰπέ μου πόσον ἐπάγγελμα σοῦ ἀρέσει· θέλω πρὶν κλείσω τὰ μά-

τια μου νὰ σὲ ἰδῶ ἀποκαταστημένον εἰς μίαν ἔργασίαν.

Εἰς μάτην ἡ σύζυγός του τὸν παρεκάλει ν' ἀφήσῃ καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν Κώσταν εἰς τὸ σχολεῖον ὑποσχομένη ὅτι θὰ διορθωθῇ...

Ὁ κ. Καλόκαρδος ἦτον ἄκαμπτος!

— Παιδί που ἔχει ὅλα τὰ μέσα νὰ γίνῃ καλὸ καὶ δὲν τὸ ἀποφασίζῃ, θὰ εἰπῇ ὅτι εἶναι ἀνάξιον πλέον πάσης ἀγάπης καὶ συνδρομῆς· εἰπέ του νὰ ἐκλέξῃ μίαν ἔργασίαν.

Ὁ Κώστας ὁ ὑποῖος δὲν ἦτο καὶ πολὺ στενοχωρημένος διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς του, διότι ἔβλεπεν ὅτι δι' αὐτῆς ἀπηλλάσσεται ἀπὸ τὰ βόσταν τῆς μελέτης καὶ τοῦ σχολεῖου, ἐξέλεξε τὸ ἐμπόριον.

Ὁ πατὴρ του τὸν ἐσύστησεν εἰς τὸ κατάστημα ἑνὸς φίλου του ὁ ὁποῖος τὸν προσέλαθεν ὡς ὑπάλληλόν του.

Ἄλλ' ὁ Κώστας μόλις τὰ γράμματα τοῦ δημοτικοῦ σχολεῖου ἐγνώριζε καὶ αὐτὰ ὄχι καλῶς, πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ προσδεύσῃ εἰς τὸ ἐμπόριον ἀφου οὔτε βιβλία ἐγνώριζε νὰ κρατῇ οὔτε λογαριασμούς νὰ κάμνῃ; Ἦτο λοιπὸν κατάδικος νὰ μένῃ ὑπηρέτης δικρκῶς;

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ μίαν ἑσπέραν ὁ κύριος Καλόκαρδος εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κώστα, εὗρεν αὐ-

τὸν στηρίζοντα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν του καὶ ἀνγκινώσκοντα ἐν βιβλίον ἐνῶ οἱ ὀρθακμοὶ του ἦσαν γεμάτοι δάκρυα. Εἶχεν ἀρχήθει ἢ μεταμίλει. Μόλις εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν πατέρα του ὁ μεταμεληθεὶς υἱός, ρίπτεται εἰς τὰ γόνατά του καὶ με φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τοὺς λυγμούς :

— Πατέρα μου, θέλω νὰ μάθω γράμματα.

Ὁ κύριος Καλόκαρδος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του βλέπων τὸν υἱὸν τοῦ ἐπανερχόμενον μετ' ἀποφαστικότητος εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι Κώστα;

— Ναὶ πατέρα μου Ὅταν εἶδῃ πῶς

μοῦ ἐφέροντο εἰς τὸ κτᾶστημα ὁ κύριός μου καὶ οἱ ὑπάλληλοι, ὅταν εἶδα ὅτι θὰ ἀπέθνησκῃ ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ κτᾶστηματος καὶ εἰς τὸ πλῆσιμον τῆς βιτρίνας χωρὶς νὰ ἔχω ἐλπίδας νὰ φθάσω ὑψηλότερα, νὰ γείνω καὶ ἐγὼ κύριος, τότε ἠννόησα ποῖαν ἀξίαν ἔχουν τὰ γράμματα καὶ πόσον ἀναγκαίῃ εἶνε διὰ τὴν πρόσδον ἐνὶς ἀνθρώπου.

Ὁ Κώστας Καλόκαρδος μετὰ δεκατέσσαρα ἔτη εἰς ἡλικίαν τριακοντὰ ἐτῶν ἐλάμβανε τὸ δίπλωμά του ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιον!

Ἡλιου Ἀκτίς.

ΣΟΦΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ

Τὴν μὲν πρωΐαν σκεπτοῦ τί θὰ πράξῃς ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ δὲ ἑσπέρας σκέπτοῦ τί ἐπραξες.

— Κανόνισον τὰς δαπάνας σου πρὸς ὅτι ἔχεις καὶ ὄχι πρὸς ὅτι περιμένεις.

— Ὁ Κύριος ἐρωτηθεὶς τί ἔμαθε πρῶτον, ἀπεκρίθη· Τὴν ἀλήθειαν.

— Πρὸς τὸν δυστυχοῦντα φίλον πρέπει νὰ προσερχώμεθα, τὸν δὲ εὐτυχοῦντα νὰ ἀναμένωμεν.

— Μᾶλλον εὐχάριστον εἶναι νὰ συγχωρῇ τις παρὰ νὰ ἐκδικηθῆται.

— Εἶναι ἴδιον ψυχῆς γενναίας τὸ ν' ἀπωθῇ τις τὰς ὕβρεις δι' εὐεργεσιῶν

— Εἶναι γλυκὺ ν' ἀποκτᾷ τις φίλον τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ.

— Συγχώρει πάντοτε τοὺς ἄλλους ἀλλὰ ποτὲ ἑαυτόν.

— Μὴ ἀπαιτῆς νὰ ὑποφέρωσιν οἱ ἄλλοι ὅτι σὺ δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς.

— Διπλασιάζει τὸ σφάλμα του ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ ἐρυθριᾷ.

— Προσδέχου πᾶν ἐρχόμενον παρὰ τῆς τύχης ὡς νὰ τὸ ἀνέμενες.

ΑΣΜΑ ΕΩΘΙΝΟΝ

Μυροβόλος προβάλλ' ἡ αὐγὴ
Καὶ φωτίζεται πᾶσα ἡ γῆ
Τὰ πτινὰ εἰς τοὺς κλάδους πετοῦν
Καὶ τὸν πλάστην αὐτῶν χαιρετοῦν,

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ,
Ὅλη ἡ φύσις αὐτὸν εὐλογεῖ.

Πεδιάδες τερπναί, ἀνθηραὶ
Καὶ ὄρεων δασώδεις σειραὶ
Μινορίζουν εὐχὴν ἔκτενῆ
Εὐλογοῦσαι τὸν Πλάστην κοινῆ

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ,
Ὅλη ἡ φύσις αὐτὸν εὐλογεῖ.

Φιλοπόνων ἀνθρώπων πληθὺς
Εἰς τὸ ἔργον τῶν τρέποντ' εὐθύς
Καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν
Εὐλογοῦντες Θεὸν οἰκτιρμῶν.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ
Ὅλη ἡ φύσις αὐτὸν εὐλογεῖ.

Δημ. Κ. Σακελλαρόπουλος.

Ἀπάντησις σοφοῦ

Κάποιος ἀναιδὴς ἔδωσέ ποτε ἐν λάκτισμα εἰς τὸν Σωκράτην, οἱ δὲ μάθηται τοῦ θυμωθέντες παρεκίνησαν τὸν Σωκράτην νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὰ ἴδια· ἀλλ' ὁ μέγας φιλόσοφος χωρὶς ποσῶς νὰ ταρχυθῇ :

— Ἄν, εἶπε, μὲ ἐλάττιζεν εἰς ὄνος, θὰ μὲ ἐσυμβουλευέτε νὰ πράξω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον :

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἔμειναν ἐκπληκτοὶ πρὸ τῆς σοφῆς ἀπαντήσεως τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

«Παρθενόπη»

✠

Πόθεν ἡ λέξις συκοφάντης

Ἡ συκὴ ἐτιμᾶτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, διὰ τοῦτο οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν εἶδος τιλατρίας. Οἱ Ἀθηναῖοι μάλιστα ἐτιμῶρουν μὲ θάνατον τὸν ἐξάγοντα σύκα ἐξ Ἀττικῆς ἢ ἐγγίζοντα τὸν καρπὸν τῶν ἱερῶν τούτων δένδρων. Πρὸς τοῦτο ὑπισχνοῦντο καὶ ἀμοιβὴν εἰς τὸν καταγγέλλοντα τὸν παραβάτην τοῦ ἱεροῦ τούτου νόμου. Ἀλλὰ ἡ τοιαύτη ἀμοιβὴ ἠνάγκαζε πολλοὺς ἐξ αἰσχροκερδεῖας ἢ μίσους προσωπικοῦ νὰ προβαίνουν εἰς καταγγελίας ψευδεῖς καὶ ἀνυπάρκτους. Ἐκ τούτου ἡ λέξις συκοφάντης σημαίνουσα πάντα ὅστις καταγγέλλει ψευδῶς ἢ ἀδικῶς.

«Φιλολόγος».

✠

Σοφὸς κριτῆς

Ἰπὸ μεγάλην καρυᾶν, πλησίον χωρίου τινος, δύο παιδία εὔρον ἐν κάρυον διὰ τὸ ὅποιον ἐφιλονείκουν ποῖος νὰ τὸ λάβῃ. Ὁ Ἰωάννης ἔλεγε· «Τὸ κάρυον ἀνήκει εἰς ἐμὲ διότι ἐγὼ τὸ εἶδον πρῶτος». «Ὅχι» ἀπήντα ὁ Νικόλαος «εἶναι ἰδικόν μου διότι ἐγὼ τὸ ἔλαβον πρῶτος» καὶ ἐγένετο σφοδρὰ φιλονεικία. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔτυχε νὰ περῆ εἰς νέος ὁ ὅποιος ἀνέλαβε

νὰ τοὺς δικάσῃ, καὶ κηθήσας εἰς τὸ μέσον ἀφοῦ ἔθραυσε τὸ κάρυον εἶπεν εἰς τὸν Ἰωάννην : «Τοῦτο τὸ κέλυφος ἀνήκει εἰς σὲ διότι σὺ τὸ εἶδες πρῶτος, τὸ δὲ ἄλλο κέλυφος ἀνήκει εἰς τὸν Νικόλαον διότι αὐτὸς τὸ ἔλαβεν πρῶτος, ὁ δὲ καρπὸς ἀνήκει εἰς ἐμὲ διὰ τὰ δικαστικά ἔξοδα καὶ τὴν τὴν!»

Οὕτω συμβαίνει καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι φιλονεικοῦν καὶ δὲν σπεύδουν νὰ συμβιβασθῶσι μόνοι τῶν,

«Γ. Γ. Λεγωνίτης».

✠

Παρότολμον ταξιδίον.

Δύο ναυτοπούλα μόλις δωδεκαετῆ, τὸ ἐν ἀπὸ τῆς Στενιῆς ὀνόματι Α. Φιλαγγᾶς καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ Ἄργος ἔφερον εἰς πέρας παρατολμώτατον ταξιδίον· ἐπῆραν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μίαν μικρὴν βερκοῦλα ἀπὸ φελλοῦ, ἀνήκουσαν εἰς Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιο, καὶ ἠνοίχθησαν δι' αὐτῆς εἰς τὸ πέλαγος καὶ κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς Ἄνδρον. Τὸ λιμεναρχεῖον, ἔχον τηλεγραφικὴν διαταγὴν κατέσχε τὴν λέμβον ἀπὸ τοὺς μικροσκοπικοὺς θαλασσοπόρους οἱ ὅποιοι ὑπερήφανοι διηγούνται τὸ κατόρθωμά των τὸ ὅποιον ὁμολογουμένως δὲν εἶναι μικρὸν.

«Ἐκ τῆς Ἄνδρου».

✠

Δημῶδες παροιμίαι.

- Ἀκόμισε τὰ δόντια σου.
- Ἄκουγε σακκὶ δεξιόμοιο καὶ ἔς τὸν τοῦχο πεταγμένο.
- Ἄμικ χορεύει ἡ ἀρκουδα σ' τὸν γείτονά σου, περίμενέ την καὶ σ' τὴν αὐλή σου.
- Ἀκριβὸς ἔς τὸ πίτουρα καὶ φθινὸς σ' τ' ἀλεύριον.
- Ἄλλα εἰν τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ καὶ ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Περὶ Αὐγούστου σημειώσεις :

- * Εἰς τὸν μῆνα τοῦτον ἐδόθη τὸ ὄνομα Αὐγούστος πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου τοῦ μοναρχήσαντος ἐπὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης.
- * Οἱ ἄρχαιοι, τὸν Αὐγούστον ἐξωγράφον ἄνδρα γυμνὸν πίνοντα ὕδωρ διὰ κέλικος καὶ κρατοῦντα κρηπίδα.
- * Ἡμερομῆνια ὀνομαζέται ὁ λαὸς τὰς ἑξῆς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου ἡμίσεια ἐκ τῶν ὁποίων ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἓνα μῆνα.
- * Οὕτως ἡ 1η Αὐγούστου μέχρι μεσημβρίας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Αὐγούστον, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι ἑσπέρας πρὸς τὸν Σεπτέμβριον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.
- * Ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι ἡ παρατηρουμένη κατὰ τὰ ἡμερομῆνια ἀτυοσφαιρικὴ κατὰστασις θέλει εἶσθαι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατὰστασις τῶν ἀντιστοίχων μηνῶν.
- * Πρὸ τοῦ Αὐγούστου ὁ μὴν οὗτος ὀνομαζέτο Σετεμβριος, ἧτοι ἕκτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀρχομένου τοῦ ἔτους ὡς εἴπωμεν ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαρτίου.
- Σημειώσεις περὶ ἀγῶνων παρ' ἀρχαίους.
(Ἴδε προηγουμένον φύλλον).
- * Περὶ πεντάθλου ἰδίᾳ.
- * Τὸ πένταθλον ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν δρόμον, τὴν πάλην, τὸ ἀκόντιον, τὸ αἶμα, καὶ τὸν δίσκον.
- * Τὸ πένταθλον, εὐτυχὸς ἢ ἐπινοία ἀπέδιδετο εἰς τὸν Πηλέα ἔθωροῦτο ὡς τὸ τελειότερον τῶν Ἑλλήνων ἀγωνισμάτων.
- * Ἐμυθολογεῖτο ὅτι εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα ὁ Περσεύς ἐφρόνευσε τὸν Ἀκρίσιον.
- * Ἀρόμος. Τὸ ἀρχαιότατον τῶν Ἑλληνικῶν ἀγωνισμάτων, ἡ ἀπλουστάτη καὶ φυσικωτάτη ἀλλὰ καὶ ἡ μέλιστα τιμωμένη τῶν ἀσκήσεων.
- * Ὁ δρόμος συνετέλει εἰ, ἐξισκῆσιν τοῦ σώματος πρὸς ταχύτητα καὶ εὐκίνησιν εἰς τὰς μάχας καὶ τὰς συστροφὰς τοῦ πολέμου, εἰς δίωξιν καὶ εἰς φυγὴν, καὶ πρὸς καρτερίαν εἰς τὰς ὁδοιπορίας καὶ ἐκστρατείας.
- * Μεγάλως ἐτιμῶντο οἱ δρομεῖς κατὰ τοὺς ἡρώεουσ ἰδίως χρόνους, δὲ λέγει καὶ ὁ Ὀμηρὸς περιγραφῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀγῶνα δρόμου μεταξὺ Αἴαντος, Ὀδυσσεως, καὶ Ἀργιλόχου τοῦ υἱοῦ τοῦ Νέστορος, ἀγωνοθέτου ὄντος τοῦ ὠκύποδος Ἀχιλλεύου.
- * Εἰς τὸν δρόμον ἦσαν ἰδίως τὰ ἑξῆς: Τὸ σταδίον, ὁ διαδίκος, ὁ δολιχεὺς καὶ ὁ σπλίτης.

- * Τὸ σταδίον ἐπίπεδος ἕκτασις οὖσα εἶχε σχῆμα ἐπίμηκος μήκους 600 περίπου ποδῶν ὡς προείπομεν.
- * Καὶ ἡ μὲν μία τῶν μικρῶν πλευρῶν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆρχοντο εἰς αὐτὸ, καὶ ὅθεν ἐξώρμων οἱ σταδιοδρόμοι ἐλέγετο γραμμὴ, ἄφρασις, ὄσπλιγξ, βαλθίς.
- * Ἡ ἑτέρα ἐκυρτοῦτο εἰς ἡμικύκλιον καὶ ἐκαλεῖτο σφενδόνη, καμπτήρ, τέρμα, βατήρ, τέλος καὶ τύσσα.
- * Καὶ γραμμὴ μὲν ἐλέγετο, διότι οἱ δρομεῖς ἴσταντο κατὰ στοίχον, ὄσπλιγξ δὲ διότι ἐνετεινέτο πρὸ αὐτῶν σχοινίον ὅπερ κατεβιβαζέτο ἅμα ἐτίθετο τὸ σημεῖον τῆς ἐξορμήσεως.
- * Καμπτήρ ἐλέγετο τὸ τέρμα, διότι οἱ τρέχοντες ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι τοῦ δινύλου ἢ δολιχεύου ἔστρεφον παρ' αὐτὸ, ἵνα ἐπικνήθωσιν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως.
- * Οἱ ὄροι ὁμοῦ οὗτοι συγγέονται πολλάκις, διότι ἡ ἄφρασις ἐπὶ παραδείγματι ἦτο καὶ τέρμα πάντων τῶν εἰδῶν τοῦ δρόμου πλὴν τοῦ ἀπλοῦ σταδίου εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔτρεχον μόνον ἀπὸ τῆς ἄφρασις μέχρι τῆς σφενδόνης ἢ τέρματος, ἧτοι τὸ μήκος ἐνὸς σταδίου.
- * Εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ σταδίου ἴσταντο ὡς σημεῖα τρεῖς τετράγωνοι στήλαι· ἡ πρώτη εἰς τὴν ἄφρασιν ἐφ' ἧς ἦτο γεγραμμένον ἀρίστευε ἢ δευτέρα εἰς τὸ μέσον μετ' ἐπιγραφῆς σπαῦδος καὶ ἡ τρίτη εἰς τὸ τέρμα ἐνθα ἀνήρχετο ἢ σφενδόνη φέρουσα κεραραγμένην τὴν λέξιν κάμψον.
- * Σταδίον ἐκαλεῖτο τὸ ἀγώνισμα, διότι οἱ δρομεῖς ὤφειλον νὰ διατρέξωσιν ἅπασι μόνον κατὰ μήκος τὸ σταδίον.
- * Ὁ πρῶτος καταβάνων πρὸ τῆς εἰς τὸ μέσον τῆς σφενδόνης εὐρισκομένης πινυκίδος, ἧτις ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν κάμψον ἀνεκηρύσσεται νικητῆς.
- * Ὁ διαδίκος ἦτο διπλοῦς δρόμος, ὁ ἀγωνιζόμενος δηλονότι ὤφειλε νὰ διατρέξῃ δις κατὰ μήκος τὸ σταδίον.
- * Εἰς τὸν δόλιχον διέτρεχον 12 φορές τὸ σταδίον, ὅποτε ἐχρηιάζετο ἄντοχὴ μάλλον ἢ ταχύτης.
- * Ὀσπλίτης ἐλέγετο ὁ δρόμος ὅταν οἱ δρομεῖς ἔτρεχον ἐσπλί, ἔχοντες δηλονότι περικεφαλαίαν, ἀσπίδα καὶ κνημίδα ἵνα συνηθίζωσι τὸ βῆμα τοῦτων. οὗτοι δὲ ἀνομιάζοντο ὄσπλιτοδρόμοι καὶ ἡ νίκη, ἐνίκησεν ὄσπλιτης.

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

Διδ.—Τί ἔκαμεν ὁ Λεωνίδης εἰς τὰς Θερμοπύλας ;
 Ὁ μαθητὴς σιωπῇ.
 Διδ.— Καλὰ ἀφοῦ δὲν ζεῦρες αὐτὸ εἰπέ μου :
 — Τί ἔκαμε, ὁ Διάκος εἰς τὴν Ἀλαμάναν ;
 Ὁ μαθητὴς καὶ πάλιν σιωπῇ.
 Διδ.— Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν θὰ εἰπῆς τίποτε ;
 Μαθ.— Ὅχι, δάσκαλε, γιὰτὶ ὁ κατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ μὴ ἀναμιγνύωμαι σὲ ξέναις δουλιῆς καὶ νὰ μὴ ῥωτῶ τί κάνει ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος !
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀκανθουλίδου.

— Μὴ γιὰτὶ, Γεώργε, μὲ κατεδασμένα τὰ μούτρα παρ' σήμερα ;
 — Νὰ, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ δάσκαλος δὲν ὑποφέρεται πλέον. Μὲ ἠρώτησε σήμερα πόσοι θεοὶ εἶναι ;
 — Αἶ, καὶ δὲν τὸν ἔλεγες ὅτι ὑπάρχει εἰς καὶ μόνος Θεός ;

— Μὰ ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι ὑπάρχουν πέντε καὶ παλὶ δὲν ἔμειναν εὐχαριστήμενος !
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀηδόρος τῆς Ἐρήμου.

— Οὐφ ! Δὲν εἰμπορῶ σήμερον νὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις ἔλεγεν ἡ κυρία Κοιτοβουλίδου. Εἶπε λοιπὸν, Ἀνθὴ μου, εἰς τὴν κυρίαν ἢ ὅποια ἤλθε μέσα, ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.
 Καὶ ἡ Ἀνθὴ
 — Κυρία, ἡ μαμά μου μοῦ εἶπε νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ.
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀκακίας.

— Βαρύνει πολὺ ἡ ἐπιστολὴ σου, Κουφιοκεφαλάκη, καὶ πρέπει νὰ βιαζῆ ἄλλο ἐν 20λεπτον γραμματόσημον.
 — Μὰ ἅμα βάλω ἄλλο ἓνα γραμματόσημο θὰ βαρυνῆ περισσότερο κουτὲ, ἅπαντ' ὁ Κουφιοκεφαλάκης.
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγραμπιῆς.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Αἶγυμα 36
 Τὰ τρία πρῶτα γραμμάτια,
 Ἀνθὴ τὸ δευτέρον μου
 Ἐν κράτος δὲ πολὺ μικρὸν
 εἶνε τὸ τυκολόν μου.
 Σ Σδράλης.

Ἐρώτησις 37
 Ἦσων ἀξίζει ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ;
 Π. Σ. Δελαζάνος.

Αἶνιγμα 38
 Ἐπὶ νήσου, φίλε, κεῖμαι
 Καὶ πρωτεύουσα τῆς εἶμαι.
 Ἀλλὰ μέταλλον θὰ εὕρηξ
 Νὰ μ' ἀλλάξῃς ἢ ἠξέυρηξ
 Ἐν μου γραμμα
 Ἐν τῷ ἅμα.
 Ἀπόδλων.

Αἶγυμα 39
 Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ σου,
 Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
 Καὶ ἂν μὲ ὀξυτονίσῃς,
 Πρὶν μ' ἐγγύσης συλλογίσου !
 Φαίλας.

Ἐλλειποσύμωρον 40
 Τοῦ πρῶτου ἑστίον σου... οὐκ εἶμαι
 Ἐπὶ τοῦ βίου σου... οὐκ εἶμαι
 Ἐπὶ τῆς αἰῆς σου... οὐκ εἶμαι
 Γ. Καραζῆς.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Ἐκπαιδευτήριον Π. Ραζῆ.—Χωρὶς ρεκλάμες ἐργαζόμενον, χωρὶς ρεκλάμας ἔδωκε τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Π. Ραζῆ, καταδειξάν ἅπασι ἐπὶ διὰ τοῦ θριαμβοῦ τῶν μαθητῶν του τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἐργασία εὐσυνείδητος Θεομὰ συγχαρητήρια εἰς τὸ διδοῦν προσωπικόν. Ὅσοι ἀγαπήσιν τὰ μικρὰ σας ἐνομοθετήσατε εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Ραζῆ καὶ ἠτοχασατε

Ἐξεδόθησαν τὰ Γαλίνθια τοῦ κ. Ν. Μανουσάκη καὶ τοῦ κ. Παπασπύρου τὰ Λυρικά ποιήματα.
 Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐλλείποντες κατοικίαν νὰ γνωστοποιήσωσιν ἐν καιρῷ τοῦτο εἰς τὴν Διευθυνσιν ἵνα μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία εἰς τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.
 Οὐδεὶς ἐγγράφεται ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς συνδρομητῆς ἄνευ παραχωρητικῆς τῆς συνδρομῆς του. Ὅρος ἀπαρτίστου.

Πλήθος νέων συνδρομητῶν ἐνέγραψα πάλιν εἰς τοὺς καταλόγους μου καὶ πλήθος νέων ἐπιστολῶν συγχαρητηρίων ἔλαβον διὰ τὴν κανονικὴν πορείαν τοῦ περιοδικοῦ. Τὸ ἀναγράψω διὰ νὰ χρηρῆτε ὅλοι οἱ φίλοι μου ὅσοι μὲ ἀγαπᾶτε ὅσον ἐγὼ σὲ; ἀγχιῶ.

Ὅλα ὅσα μοὶ ἔστειλες φιλιότητι ἄσπις τοῦ Ἀγυλλέως τὰ ἔλαβον μὲ τὸ ἐνθουσιῶδες γραμματάκι σου καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσω ὅλα.

Καὶ τὰ ἀστρονομικὰ σου τὰ ἔλαβον ἀγαπητὴ Μικρομίγα ἀλλὰ διατί δὲν μοὶ τὰ ἔγραψες εἰς γλῶσσαν ἑλληνικὴν; Διατί γράφεις π. χ. ὄχι τῶ χωρίζονταν, ὀνομάζονταν, γληγορώτερα, παραλείφτηκε, τέσσερονος, ὁ δίας, ὁ Ποσειδάνας, ξετροχιάζεται, βρίσκονταν, κατάργιναν, καὶ ὄχι ὄχιῶ, ἐχωρίζοτο, ὀνομάζοτο, γρηγορώτερα, παρελείφθη, εἰσάραος, ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, ἐκτροχιάζεται, εὐρίσκονται, κατέργινον κλπ. Δὲν εἶδες τί τραβᾷ ὁ γλωσσολόγος κ. Ψυχάρης ὁ ὅποιο; ἐσοκίμασε νὰ καταστρέψῃ τὴν ἑλλ. γλῶσσαν παραποιῶν τὰς λέξεις αὐτῆς; Εἶναι ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἔθνους ὀλοκλήρου ἀγαπητὴ μου μικρὴ ἢ στρέβλωσις τῆς γλώσσης εἰς τὸ ὅποῖον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ συντελέσῃς καὶ σὺ. Ἄλλοτε γράψε μου τὴν ἀληθῆ γλῶσσαν μας φιλιότητι Μικρο-Μίγα.

Ὅλα θὰ δημοσιεύωσιν φιλιότητι Παριελῆ Δελαζάνε ἀλλὰ μὲ τὴν σειράν των.

Διορθώθη συμφώνως πρὸς τὸ γραμματάκι σου ἡ διευθύνσις σου ἀγαπητὴ Νῶστη Β. Κουροπόπουλε.

Ἐλάβον Λεοντόκαρδε Κρής, τὸ γραμματάκι σου ὡς καὶ τὴν ἐσώκλειστον ἑλλην καὶ πνεῦμα . . . μικρῶν καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσω. Δὲ τὰς ἐνεργετίας σου σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Ὁ προσφιλεὺς Μαγκήσιος νέος φίλος μου πολὺ ἐνθουσιῶδης μὲ παρακληθεὶς μὲ προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὸν Ὀκειανόν τὸν ὅποῖον λέγει γνωρίζει πολὺ καλά. Μετέσχε καὶ τοῦ διαγωνισμοῦ ὁ φιλιότητος τὸ δὲ διήγημά του, ὡς βλέπετε, ἐκρίθη ἄξιον ἐπαίνου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξασκοῦντῃ ἢ ἀλλήλο-γχαρῖα μὲς ἀγαπητὴ Μαγκήσιε. Ἦως;

Ἄν ἤξευρες πόσον μὲ στενοχωρεῖς φιλιότητι Ἀγγύμπελη μὲ τὰ παράνοιά σου,

διότι δὲν ἐδημοσίευσα ἀκόμη τὰς «ἀσκήσεις πνεύματος» τὰς ὁποίας μοὶ ἔστειλες δὲν θὰ μοῦ ἔγραψες τὸ παραπονητικὸν ἐκεῖνο γραμματάκι. Ἐχέτε ὑπομονὴν ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ ὅλα τὰ δημοσιεύωσιν. Ἄν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅλους μαζῇ θὰ τὸ ἔπραττον.

Ἄριστα ἔλαβον εἰς τὰς ἐξετάσεις των οἱ φίλοι μου Θ. Γ. Καραγιάννης καὶ ὁ φιλιότητος μοὶ Ἀθηναῖκος ἀσπῆρ, πρὸς χαρὰν τῶν γονέων των καὶ ἐμοῦ. Νὰ ζήσουν νὰ τὸ χάρουν οἱ μικροὶ μου φίλοι καὶ νὰ ἀριστεύουν πάντοτε.

Ὅλα ὅσα μοὶ ἔστειλες τὰ ἔλαβον φιλιότητι Ὀκειανὴ καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν φιλοπονήαν σου. Ὁὲ τὰ δημοσιεύσω μὲ τὴν σειράν των. Ἀπὸ τὸν Μαγκήσιον ἀσπασμούς.

Καὶ αἱ πέντε λύσεις σου ὄρθαι προσφιλεῖς Ἀραβία. Γράψε μου.

Χρυσὴ μου θράχε τῆς Νεραπάτοβας ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου καὶ θὰ δημοσιεύσω τὰς «ἀσκήσεις» σου καὶ τὰ πνεύματα μικρῶν ἄλλ' ὑπομονὴ ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ σειρά σου.

Διατί νὰ μὴ ἔχω διπλάσιον γῶρον νὰ δημοσιεύσω τὰ χαριτωμένα γραμματάκια σας φιλιότητοι Μῶω! καὶ Γ. Θ. Κυρίμη; Ἐχουν τόσοσιν αἰσθημα καὶ τόσοσιν χάριν ὥστε τὰ ἀνέγνωσα δέκα φορές. Τὰ αἰνίγματά σας μὲ τὴν σειράν των. Γράφετέ μου.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις σου φιλιότητι Ἀτσιγκάνα (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἀρέσει καλλίτερον) καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθηματά σου ὅσον ἀφορᾷ τὰ παράνοιά σου ἴδε τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὴν Ἀγγύμπελη καὶ παῦσε νὰ παραπονησῇς φιλιότητι. Ἀναμένω μετ' ἀγωνίας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μικροῦ σου ἀνεψιοῦ. «Τὰ μικρὰ-μικρὰ» σου χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ὁὲ τὰ δημοσιεύσω προσεχῶς ὅσα μοὶ ἔστειλες προσφιλεῖς Πειραικῆ αἴρα. Τὸ ψευδώνυμον σου ὄραλον.

Τὰ δύο χαριτωμένα ἀδελφάκια Νίτσα καὶ Γιάγκος Τσοῦβαλη δὲν ἐπέτυχον εἰς τὰς ἐξετάσεις των. . . ἐθριμυθεύσαν! Ὅσοι παρῆσθησαν εἰς οὕτας ἐνθυμοῦνται ἀκούη τὰς ἀπενήτειας των καὶ τὰ θαυμάζουν. Εὐγέ των, εὐγέ των.